

Sygn. akt I ACa 1062/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Rostał
Sędziowie:	SSA Mirosława Gołuńska del. SSO Joanna Kitłowska-Moroz (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa Z.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wS. i (...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 22 lipca 2015 roku, sygn. akt VIII GC 334/13

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie pierwszym ten sposób, że oddala powództwo w stosunku do pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. i eliminuje z tego punktu zapis, że spełnienie świadczenia przez jedną z pozwanych zwalnia z obowiązku świadczenia drugą pozwaną,

2. w punkcie trzecim w ten sposób, że zasądza od powoda Z. na rzecz pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 3.634 (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu i eliminuje z tego punktu zapis, że spełnienie świadczenia przez jedną z pozwanych zwalnia z obowiązku świadczenia drugą pozwaną,

3. w punkcie czwartym w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 117,97 (sto siedemnaście złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem niewiszczonych kosztów sądowych,

II. zasądza od powoda Z. na rzecz pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

III. nakazuje pobrać od powoda Z. na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 4.539 (cztery tysiące pięćset trzydzieści dziewięć złotych) tytułem niewiszczonych kosztów sądowych.

del. SSO J. Kitłowska-Moroz SSA D. Rystał SSA M. Gołuńska

Sygn. akt I ACa 1062/15 UZASADNIENIE

Powód Z. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 136.653 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2012 r, powołując się na łączącą go ze spółką (...) umowę, na mocy której przekazał jej do przechowania halę namiotową będącą zadaniem widowni dziedzińca głównego Z. oraz na aneks nr (...), na podstawie którego pozwana spółka (...) stała się stroną umowy. 4 grudnia 2012 r. pozwana poinformowała przedstawicieli powoda, że hali namiotowej nie ma na terenie pozwanej spółki i ostatecznie do wydania rzeczy nie doszło, ponieważ pozwana przyznała, że jej nie posiada. Powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota wynika z wyceny dokonanej przez producenta hal namiotowych, przy uwzględnieniu czasu używania rzeczy.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, podnosząc, że aneks nr (...) został podpisany przez B. M., który nie był upoważniony do reprezentacji pozwanej, że wystawione faktury VAT nie zawierają podpisu osoby upoważnionej do reprezentacji, stąd nie sposób uznać, że na zawarcie umowy pozwana wyraziła zgodę. Pozwana przyznała, że złożyła oświadczenie o przejęciu na własność przewłaszczonych na zabezpieczenie hal namiotowych, lecz zaprzeczyła, by przedmiotem przejęcia nie była hala stanowiąca własność powoda, zaś w czasie zawierania aneksu i porozumienia pozwana pozostawała w przekonaniu, że hala pozostaje na terenie spółki (...) i z tej przyczyny wystawiała powodowi faktury VAT. W ocenie pozwanej aneks nr (...) był nieważny również z uwagi na brzmienie art. 387 § 1 k.c. z uwagi na nieprzeniesienie posiadania hali. Skoro hala nie znajdowała się w posiadaniu spółki (...), umowę należy zakwalifikować jako umowę o świadczenie niemożliwe. Nawet gdyby uznać, że aneks został skutecznie zawarty i pozwana wstąpiła w prawa i obowiązki pozwanej, to nie można przypisać jej winy. Pozwana została wprowadzona w błąd co do pozostawiania hali na terenie siedziby spółki przez pracownika. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. została wezwana do udziału w sprawie w charakterze pozwanej postanowieniem z dnia 30 października 2013 r.

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2015r (zaocznym w stosunku do pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.) , wydanym w sprawie o sygn. akt VIII GC 334/13 Sąd Okręgowy w Szczecinie:

- w pkt I sentencji zasądził od pozwanych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 90.775,28 zł (dziewięćdziesięciu tysięcy siedemset siedemdziesięciu pięciu złotych dwudziestu ośmiu groszy) z ustawowymi odsetkami od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od dnia 28 lutego 2014 r., zastrzegając, że spełnienie świadczenia przez jedną z pozwanych zwalnia z obowiązku świadczenia drugą pozwaną

-w pkt II oddalił powództwo w pozostałej części;

- w pkt III zasądził na rzecz powódki tytułem kosztów procesu :

- od pozwanej (...)” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 6373 zł (sześciu tysięcy trzystu siedemdziesięciu trzech złotych),

- od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 7609 zł (siedmiu tysięcy sześciuset dziewięciu złotych), zastrzegając, że spełnienie świadczenia przez jedną z pozwanych zwalnia z obowiązku świadczenia drugą pozwaną;

-w pkt IV nakazał pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 117,97 zł (stu siedemnastu złotych dziewięćdziesięciu siedmiu groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, zastrzegając, że spełnienie świadczenia przez jedną z pozwanych zwalnia z obowiązku świadczenia drugą pozwaną.

Sąd pierwszej instancji swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 31 maja 2007 r. powód Z. nabył od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. halę namiotową stanowiącą zadaszenie widowni na dziedzińcu za kwotę 361.120 zł brutto; w dniu 6 grudnia 2010 r. pomiędzy powodem Z., a pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarta została umowa przechowania nr (...). Na mocy tej umowy pozwana (...) Spółka z o.o. zobowiązała się przechowywać w pomieszczeniu zamkniętym przy ul. (...) w S. zdemontowaną halę namiotową o wymiarach 20m×20m×4m, pełniącą rolę zadaszenia widowni na dziedzińcu głównym Z., o wartości 316.838,40 zł (§1). Umowa obowiązywać miała od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Dnia 22 czerwca 2011 r. pomiędzy pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. a T. L., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) zawarta została umowa najmu nr (...). W §1 ust.1 wskazano, że przedmiotem umowy są zasady i warunki na jakich spółka (...) oddawać będzie najemcy – T. L. halę namiotową do odpłatnego używania przez czas określony, należąca do (...) bądź znajdująca się w jej posiadaniu na podstawie innego tytułu prawnego. W załączniku nr 1 do umowy określono szczegółowo przedmiot najmu, wskazano że jest nim hala namiotowa o powierzchni 300 m² o wymiarach 20m×15m×4m.

Sąd I instancji ustalił także, że w dniu 7 listopada 2011 r. pozwana spółka (...) sprzedała T. L. halę namiotową (umowa sprzedaży nr (...)), stanowiącą dotąd przedmiot najmu na podstawie umowy z dnia 22 czerwca 2011 r. Cena została ustalona na 66.000 zł netto (§7 ust. 1). Hala została wydana, jej montażu dokonano w dniu 16 marca 2012 r.

Zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego w Szczecinie 14 grudnia 2011 r. pomiędzy pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. a powodem Z. zawarta została umowa nr (...). Przedmiotem umowy było wzajemne świadczenie usług między stronami polegające na tym, że pozwana zobowiązała się do przechowania w pomieszczeniu zamkniętym przy ul. (...) w S. zdemontowanej hali namiotowej o wymiarach 20m×20m×4m pełniącej rolę zadaszenia widowni na dziedzińcu głównym Z. w S. o wartości 316.838,40 zł, stanowiącej własność Z., a Z. zobowiązał się w zamian udostępnić pozwanej niniejszą halę namiotową do używania na zasadach określonych w §2 (§1). Umowa obowiązywać miała od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r.(§3). Powód z tytułu magazynowania hali zobowiązany był do płacenia miesięcznego czynszu w wysokości 1.000 zł brutto, zaś pozwana z tytułu wynajmu hali – 1.000 zł brutto (§5 ust. 1 i 2). W §7 ust. 3 wskazano, że wszelkie zmiany i uzupełnienia postanowień umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności i będą sporządzone w postaci podpisanych przez obie strony aneksów do umowy.

Sąd I instancji ustalił również, że 16 kwietnia 2012 r. pomiędzy pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarte zostało porozumienie, w którym wskazano, że spółka (...) nie wykonała w terminie zobowiązania wynikającego z umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 8 września 2011 r. celem przyszłej wierzytelności spółki (...) wobec spółki (...) z tytułu hipoteki umownej – tj. nie uzyskała zgody Banku (...) za zmianę zabezpieczenia umowy pożyczki hipotecznej i na wykreślenie hipoteki umownej; w związku z czym spółka „(...)” oświadczeniem z dnia 14 kwietnia 2012 r. przejęła własność przedmiotu przewłaszczenia celem zaspokojenia swojej wierzytelności z tytułu kary umownej. Przedmiot przewłaszczenia stanowiły hale, które były przedmiotem umów najmu wymienionych w załączniku nr 1 do porozumienia. W § 2 porozumienia spółka (...) oświadczyła, że pozwana spółka (...) stała się stroną umów najmu wymienionych w załączniku nr 1 do porozumienia.

W wykazie pod pozycją nr 9 wskazano powoda i umowę przechowania nr (...) z dnia 14 grudnia 2011 r., której przedmiotem była zdemontowana hala namiotowa 20m×20m×4m przez (...) w zamian za udostępnienie hali do użytku.

Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił ponadto, że powód otrzymał porozumienie pocztą i uznał, że w związku z jego zawarciem konieczne jest sporządzenie aneksu do umowy z dnia 14 grudnia 2011 r. Pracownica powoda U. G. kontaktowała się w tym celu z pozwaną spółką (...) i wówczas poinformowano ją, że osobą kompetentną, odpowiedzialną za sprawy związane z realizacją porozumienia, jest dyrektor finansowy B. M., który uczestniczył w negocjacjach poprzedzających podpisanie aneksu i pokazywał U. G. elementy hali w magazynie spółki (...) przy ul. (...) w S.. Były to elementy aluminiowe oznaczone logo pozwanej spółki (...),” nie znajdował się na nich numer inwentarzowy i numer Interrek.

Sąd Okręgowy ustalił również, że 30 kwietnia 2012 r. doszło do podpisania aneksu nr (...) do umowy z dnia 14 grudnia 2011 r, w którym strony oświadczyły, że od daty podpisania aneksu stronami umowy nr (...) z dnia 14 grudnia 2011 r. są powód oraz pozwana spółka (...). Aneks ze strony pozwanej spółki (...) został podpisany przez pracownika pozwanej B. M.. Podpisanie aneksu zostało uzgodnione z prokurentem pozwanej spółki (...) T. S..

Według ustaleń Sądu I instancji powód i pozwana spółka (...) wzajemnie wystawiały i przyjmowały faktury Vat; w okresie od 15 czerwca 2012 r. do 4 października 2012 r. powód wystawił pozwanej pięć faktur z tytułu najmu hali namiotowej zgodnie z umową (...) z dnia 14 grudnia 2011 r. za okres od maja do października 2012 r. Faktury opiewały na kwoty po 1.000 zł. Pozwana spółka (...) wystawiła w tym okresie pięć faktur tytułem przechowywania hali namiotowej, każda z nich opiewała na 1.000 zł brutto. W fakturach z dnia 1 sierpnia 2012 r. (nr (...)) i z dnia 15 czerwca 2012 r. (nr (...)) powołano umowę (...) i aneks nr (...) z 30 kwietnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wskazał także, że 4 grudnia 2012 r. doszło do spotkania z udziałem prokurenta pozwanej spółki (...)’ i specjalistki do spraw handlu i marketingu, a także dyrektora oraz pracownika działu administracji powoda. Wówczas prokurent pozwanej wskazał, że hala namiotowa prawdopodobnie została sprzedana przez spółkę (...) i nie ma jej na terenie firmy (...); B. M. pokazywał zaś pracownicy Z. inny namiot i wprowadził przedstawiciela pozwanej spółki (...) w błąd. Pracownik powoda U. G. w dniu 7 grudnia 2012 r. udała się do siedziby pozwanej spółki (...), gdzie prokurent pozwanej T. S. poinformował ją, że pozwana nie magazynuje i nie posiada hali namiotowej należącej do powoda.

W piśmie z dnia 7 grudnia 2012 r. pozwana spółka (...) wskazała, że nie może uczynić zadość wezwaniu powoda, gdyż nie znajduje się w posiadaniu hali stanowiącej własność powoda. Wskazała, że stała się właścicielem szeregu hal na skutek wyegzekwowania od spółki (...) swoich wierzytelności. Stwierdziła, że jej pracownik B. M. wprowadził ją w błąd twierdząc, że na placu składowym znajdowała się hala powoda. Uznała, że doszło do wprowadzenia w błąd powoda oraz pozwanej spółki (...) przez byłego pracownika pozwanej spółki (...).

Sąd pierwszej instancji ustalił ponadto, że rzeczywista wartość rynkowa hali namiotowej, stanowiącej własność powoda na dzień 21 grudnia 2012 r. wynosiła 65.775,28 zł brutto, zaś przy normalnym użytkowaniu hali jej wartość wyniosłaby 90.775,28 zł brutto.

Na podstawie tych ustaleń Sąd Okręgowy w Szczecinie wskazał, że powództwo okazało się częściowo uzasadnione, zaś stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, w tym w szczególności umowy z dnia 14 grudnia 2011 r. wraz z aneksem, porozumienia, faktur VAT oraz dokumentów sporządzonych i zgromadzonych w toku prowadzenia postępowania przygotowawczego, co do zasady nie kwestionowanych przez strony, oraz na zeznaniach świadków U. G., T. S. i R. B., oraz na opinii biegłego M. M..

Sąd Okręgowy w Szczecinie wskazał, że podstawę prawną powództwa, skierowanego wobec pozwanej spółki (...) stanowił art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem

okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; zaś w odniesieniu do pozwanej spółki (...) za podstawę prawną roszczenia przyjął Sąd art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Odnosnie odpowiedzialności pozwanej spółki (...) Sąd I Instancji wskazał, że w dniu 30 kwietnia 2012 r. spółka (...) stała się stroną umowy, zawartej uprzednio przez powoda ze spółką (...) w dniu 14 grudnia 2011 r. W dniu 30 kwietnia 2012 r. doszło bowiem do podpisania pomiędzy powodem i pozwaną spółką (...) aneksu nr (...), w którym stwierdzono że od dnia podpisania aneksu stronami umowy z dnia 14 grudnia 2011 r. są powód oraz pozwana spółka (...). W ocenie Sądu Okręgowego w Szczecinie od dnia podpisania aneksu to na pozwanej spółce (...) spoczywał obowiązek przechowywania w pomieszczeniu zamkniętym zdemontowanej hali namiotowej.

Sąd I instancji wskazał, że nie podzielił poglądu, że umowa jest nieważna wobec braku umocowania B. M. do reprezentacji pozwanej i tym samym zawarcia umowy, a także, że umowę należy zakwalifikować jako umowę świadczenie niemożliwe. Co do pierwszego z powołanych powyżej zarzutów wskazano, że to sama spółka (...) przesłała powodowi porozumienie, jakie zawarła ze spółką (...) datowane na 16 kwietnia 2012 r. Już w §2 porozumienia wskazano zaś, że spółka (...) stała się stroną umów najmu wymienionych w załączniku nr 1 do porozumienia. W załączniku tym wyszczególnione zostały umowy, których stroną miała stać się spółka (...). Pod pozycją nr 9 w załączniku wyraźnie zaś wskazano, że przedmiotem umowy łączącej dotychczas powoda ze spółką (...) jest przechowywanie zdemontowanej hali namiotowej w zamian za co powód udostępnia ww. halę do użytku. W ocenie Sądu Okręgowego w Szczecinie przesłanie tego porozumienia wraz z załącznikiem stanowiło przejaw woli spółki (...) kontynuowania realizacji umowy z dnia 14 grudnia 2011 r, zaś o tym, że wolą spółki (...) było kontynuowanie realizowania umowy z dnia 14 grudnia 2011 r. przesądził w ocenie Sądu I instancji również fakt, iż już po sporządzeniu aneksu pozwana spółka (...) wystawiała powodowi faktury za wynajem hali, m.in. za okres od czerwca do października 2012 r., w ich tytule wskazywano wynajem hali, w których to fakturach (konkretnie VAT (...) i (...)) powołano się na umowę nr (...) oraz aneks nr (...) z dnia 30 kwietnia 2012 r, co przeczy sugestiom, jakoby pozwana, a konkretnie osoby umocowane do jej reprezentacji, nie miały wiedzy o zawarciu aneksu, lub nie akceptowały tego faktu.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wskazał nadto, że nawet jednak gdyby przyjąć, że brak było należytego umocowania B. M. do podpisania aneksu do umowy z dnia 14 grudnia 2011 r., w ocenie Sądu istnieją podstawy do uznania że pozwana spółka (...) stała się stroną powołanej powyżej umowy zawartej pomiędzy powodem i spółką (...) w sposób dorozumiany.

Sąd I instancji nie uwzględnił również zarzutu dotyczącego niemożliwości świadczenia, o którym mowa w art. 387 k.c. Zgodnie z § 1 powołanego przepisu umowa o świadczenie niemożliwe jest nieważna. Podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że przepis art. 387 k.c. dotyczy wyłącznie przypadków, w których występuje obiektywna niewykonalność świadczenia przez kogokolwiek, która jest uzasadniona ograniczeniami wynikającymi z praw natury oraz stanu wiedzy i techniki- w niniejszej zaś sprawie świadczenie wynikające z aneksu, a obejmujące przechowanie rzeczy co do zasady, obiektywnie było możliwe do spełnienia, bez względu na to, czyją własnością pozostawała hala namiotowa. Nie jest bowiem warunkiem skutecznego zawarcia umowy najmu czy przechowania to, aby rzecz stanowiąca przedmiot umowy była własnością strony takiej umowy. W tym zakresie istotne było jedynie oddanie hali na przechowanie (art. 835 k.c.). Niemniej, Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał, że faktycznie oddanie rzeczy (przeniesienie jej posiadania) nastąpiło wcześniej, a mianowicie przed zawarciem aneksu, a nawet umowy z dnia 14 grudnia 2011 r. - już bowiem na podstawie umowy z dnia 6 grudnia 2010 r. zawartej ze spółką (...) doszło do przeniesienia przez powoda posiadania tej hali na spółkę (...), zaś zawarcie porozumienia w dniu 16 kwietnia 2012 r. stanowiło jedynie wolę spółki (...) do kontynuowania zawartej i realizowanej uprzednio umowy przechowania. Sąd I instancji wskazał ponadto, że to po stronie spółki (...) leżał obowiązek sprawdzenia stanu przejętych hal i ewentualne zwrócenie uwagi na rozbieżność pomiędzy tym, co wynikało z załącznika nr 1 do porozumienia, a faktycznym stanem hal, stwierdzonym w magazynie czy w siedzibie spółki. Istotne jest bowiem to, że już z pkt 9 załącznika nr 1 wynikało, że w zamian za przechowywanie powód miał udostępnić halę do użytku. Już z takiego sformułowania można było wnioskować, że właścicielem hal nie jest spółka (...), lecz właśnie powód, skoro to on miał udostępnić halę do użytku. Z tych względów, przy dołożeniu należytej staranności można było już na podstawie samej lektury załącznika nr

1 do porozumienia stwierdzić, że w istocie ta hala, która jest przedmiotem umowy z dnia 14 grudnia 2011 r., nie mogła być przedmiotem określonego w umowie przewłaszczenia. Z tych względów użyty w §1 porozumienia termin „przewłaszczenie” można było odnośnie spornej hali rozumieć jedynie jako „przekazanie”.

Okoliczność, że sporna hala namiotowa nie mogła być przedmiotem umowy przewłaszczenia pomiędzy spółką (...) a spółką (...) nie wykluczała jednak, w ocenie Sądu I instancji, zawarcia porozumienia co do wstąpienia w umowę przechowania i najmu tej hali przez pozwaną (...). Zestawienie treści obydwu dokumentów (aneksu z 30 kwietnia 2012 i porozumienia z 16 kwietnia 2012 r.) prowadzi do wniosku, że doszło do uzgodnienia pomiędzy dotychczasowym i nowym posiadaczem co do przeniesienia władztwa nad rzeczą (halą), przy czym hala ta miała pozostać w tym samym miejscu (tj. przy ul. (...)).

Następnie Sąd Okręgowy w Szczecinie wskazał, że dla przyjęcia że po stronie dłużnika powstała odpowiedzialność odszkodowawcza na podstawie art. 471 k.c. spełnione muszą zostać łącznie trzy przesłanki: szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego; niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika; związek przyczynowy między faktem nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą.

W ocenie Sądu Okręgowego na pozwanej spółce (...) spoczywały na mocy postanowień umowy z dnia 30 kwietnia 2012 r. obowiązki przechowawcy, oraz obowiązek zachowania stopnia staranności uwzględniającego zawodowy charakter i przedmiot działalności (art. 355 k.c.)- w sytuacji zatem, gdy pozwana podjęła się roli przechowawcy winna podjąć działania zmierzające do zapewnienia możliwości zachowania rzeczy w stanie niepogorszonym, a następnie jej wydania- na przykład ustalić ustalenie miejsca położenia przedmiotu umowy, dbać o jego stan; skoro zaś pozwana zaniechała działań Sąd I Instancji wywiódł wniosek, że spełniona została druga z powołanych powyżej przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 471 k.c.

Nie ulegało zdaniem Sądu Okręgowego w Szczecinie wątpliwości również i to, że powód poniósł szkodę, która sprowadza się do takiej wartości hali, jaką miałyby ona przy normalnym, zwykłym i zgodnym z przeznaczeniem sposobie użytkowania.

Sąd I Instancji wskazał także, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy powstałą szkodą a nienależytym wykonaniem zobowiązania przez pozwaną spółkę (...). Gdyby bowiem przedmiot umowy przechowania został wydany powodowi, uszczerbek jego w majątku z pewnością by nie powstał.

Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał także, że spółka (...) odpowiada na podstawie art. 415 k.c., ponieważ dokonując sprzedaży hali namiotowej stanowiącej własność powoda i oddanej pozwanej spółce (...) na przechowanie na podstawie umowy, pozwana dopuściła się czynu bezprawnego i zawinionego- spółka (...) zbyła znaczną część hali namiotowej w dniu 7 listopada 2011 r., a zatem w okresie obowiązywania umowy przechowania z dnia 6 grudnia 2010 r, zaś rozporządzenie rzeczą, która nie stanowiła własności pozwanej było sprzeczne z przepisami prawa, w tym z przepisami dotyczącymi umowy przechowania oraz uprawnień właściciela (art. 140 i nast. k.c.).

Z powyższych przyczyn Sąd I instancji uwzględnił żądanie powoda co do kwoty 90.775,28 zł (pkt I), orzekając o odsetkach na podstawie art. 481§ 1 k.c i oddalając powództwo w pozostałej części (pkt II).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd I instancji oparł na przepisie art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone i rozdzielił je przy założeniu, że powód wygrał proces w 66%, pozwany w 34%.

W pkt IV, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. 2014 rok, poz. 1025 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 117,97 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, mając na uwadze charakter odpowiedzialności pozwanych.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana ad.1 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., która zaskarżyła wyrok z dnia 22 lipca 2015r. w części tj. w jego punkcie I, punkcie III i punkcie IV i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w stosunku do pozwanej ad.1 w całości i zasądzeniu od powódki na rzecz pozwanej ad 1 kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zaskarżonemu wyrokowi pozwana zarzuciła:

1) naruszenie prawa procesowego tj. art. 387 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie w stanie faktycznym niniejszej sprawy i przyjęcie, iż pozwana (...) sp. z o.o. w S. zawarła z powodem w dniu 30.04.2012 r. ważną umowę - aneks nr (...) do umowy z dnia 14.12.2011 r. nr (...) podczas gdy umowa ta była umową nieważną już w momencie jej zawarcia z uwagi na pierwotną niemożliwość świadczenia i nie powstanie zobowiązania po stronie pozwanej ad.1 spowodowane brakiem władztwa faktycznego nad indywidualnie oznaczonym przedmiotem świadczenia o charakterze trwałym i niemożliwym do wykonania w przyszłości zarówno przez pozwaną jak i jakąkolwiek inną osobę,

2) naruszenie prawa procesowego tj. art. 471 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż pozwana (...) sp. z o.o. w S. jest zobowiązana do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania pomimo, że niewykonanie zobowiązania było następstwem okoliczności, za które pozwana nie ponosiła odpowiedzialności, gdyż:

- szkoda w majątku powoda nastąpiła w dniu 07.11.2011r. kiedy pozwana ad 2 (...) spółka z o.o. w W. przenieśliła własność przedmiotu świadczenia na rzecz osoby trzeciej i co nastąpiło przed zawarciem umowy z dnia 14.12.2011 r. pomiędzy powodem a (...) sp. z o.o. w W., a tym bardziej przed zawarciem umowy z dnia 30.04.2012 r. pomiędzy powodem a pozwaną (...) sp. z o.o. w S., co powoduje że niewykonanie przez pozwaną ad.1 umowy z dnia 30.04.2011 r. nie było źródłem szkody powoda,

- pozwana (...) sp. z o.o. w S. nigdy nie weszła nawet w posiadanie przedmiotu świadczenia, gdyż nigdy nie doszło do wydania pozwanej ad. 1 przedmiotu świadczenia - hali powoda, co bezsprzecznie wynika z ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego i sekwencji zdarzeń dotyczących przenoszenia posiadania hali,

- nie istnieje związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy wystąpieniem szkody w postaci niewykonania zobowiązania/ utraty przedmiotu świadczenia a zachowaniem pozwanego (...) sp. z o.o. w S..

W uzasadnieniu apelacji pozwana wskazała, że po zawarciu umowy sprzedaży pomiędzy pozwanym ad 2 (...) sp. z o.o. w W. a T. L., przedmiot umowy został wydany kupującemu i objęty przez niego w posiadanie, w dniu 14.12.2011 r. doszło do zawarcia umowy przechowania i najmu pomiędzy pozwanym ad 2 (...) sp. z o.o. w W. a powodem, w dniu 16.04.2012 r. doszło do zawarcia umowy porozumienia o przewłaszczeniu na zabezpieczenie pomiędzy pozwanym 1 (...) sp. z o.o. w S. a pozwanym 2 (...) sp. z o.o. w W., przedmiotem przewłaszczenia były hale znajdujące się w posiadaniu pozwanego ad.2 (...) sp. z o.o. w W. przedmiotu świadczenia, o który toczy się niniejszy spór, nie było już w posiadaniu pozwanego ad 2 od 07.11.2011 r. w dniu 30.04.2012 doszło do zawarcia aneksu nr (...) do umowy z 14.12.2011 r., którego stronami byli powód oraz pozwana 1 (...) sp. z o.o. w S.. Pozwana wskazała, że z powyższego jednoznacznie wynika, iż przedmiotu umowy hali należącej do powoda od dnia 07.11.2011 r. nie było już w posiadaniu (...) sp. z o.o. w S., zatem już w dniu 14.12.2011 r. gdy pozwany ad. 2 zawarł z powodem umowę o świadczenie dotyczące przedmiotu którego nie miał w posiadaniu, zatem najpóźniej w dniu 14.12.2011 a najwcześniej w dniu 07.11.2011 r. nastąpiła szkoda w mieniu powoda i zrodziła odpowiedzialność po stronie pozwanego ad 2. W ocenie pozwanej taka odpowiedzialność nie powstała po stronie pozwanej (...) sp. z o.o. w S.. Podniosła, że zgodnie z art. 387 § 1 k.c. umowa o świadczenie niemożliwe jest nieważna. Świadczeniem niemożliwym określa się świadczenia nie dające się urzeczywistnić, czyli niewykonalne. Zdaniem pozwanej w realiach niniejszej sprawy zachodzą wszystkie przesłanki niemożliwości świadczenia. Po pierwsze świadczenie w niniejszej sprawie było obiektywnie niemożliwe, gdyż nie mógł go spełnić ani pozwany (...) sp. z o.o. w S. ani nikt inny, gdyż po pierwsze ani pozwany nie będąc w posiadaniu nie mógł zrealizować umowy, ani też osoba na rzecz której sprzedano w dniu 07.11.2011 r. przedmiot świadczenia nie mogła

tego uczynić, gdyż było to świadczenie ściśle związane z osobą dłużnika czyli pozwanego ad 1 (...) sp. z o.o. w S.. Po drugie niemożliwość świadczenia musi istnieć już w chwili zawarcia umowy a w niniejszej sytuacji tak było, w dniu 30.04.2012 r. nie było przedmiotu świadczenia zatem niemożliwość miała charakter pierwotny. Pozwana podała, że żadna ze stron porozumienia nie miała władztwa nad rzeczą, ani nikt inny w ich imieniu tego władztwa nie sprawował. Po trzecie niemożliwość świadczenia ma charakter trwały, gdyż w żadnym czasie i żaden sposób pozwana ad 1 nie może świadczyć z uwagi na to, iż w ogóle nie weszła w posiadanie przedmiotu i nie ma szans aby w takie posiadanie legalnie mogła wejść. Zdaniem pozwanej z uwagi na powyższe okoliczności mamy do czynienia z umową nieważną z uwagi na świadczenie niemożliwe. Pozwana zarzuciła, że Sąd I instancji błędnie przyjął, że nie zachodzi świadczenie niemożliwe gdyż brak przedmiotu świadczenia nie jest podstawą do uznania świadczenia za niemożliwe. W ocenie pozwanej pogląd Sądu I instancji nie ma on zastosowania do niniejszej sytuacji, ponieważ wejście w posiadanie przedmiotu świadczenia jest warunkiem sine qua non skutecznego i ważnego zawarcia umowy przechowania. Podniosła, że Sąd Okręgowy swoje rozstrzygnięcie oparł o przepis art. 471 k.c. czyli odpowiedzialność kontraktową pozwanego ad 2 za niewykonanie zobowiązania, jednakże nie wziął pod uwagę przesłanek egzoneracyjnych. Podniosła, że szkoda w majątku powoda zaistniała już w dacie 07.11.2011 r. i w żaden sposób źródłem tej szkody nie mogło być niewykonanie przez pozwanego ad 1 (...) sp. z o.o. w S. umowy zawartej z powodem w dniu 30.04.2012 r. Po drugie pozwana ad 1 nigdy nie weszła w posiadanie przedmiotu świadczenia co jest warunkiem sine qua non wykonania umowy przechowania. Po trzecie nie występuje związek przyczynowo skutkowy pomiędzy niewykonaniem zobowiązania przez pozwanego a wystąpieniem szkody w majątku powoda, gdyż szkoda ta wystąpiła w dniu 07.11.2011 r. (najpóźniej w dniu 14.12.2011 r.). Pozwana ad. 1 zawarła z powodem umowę w dniu 30.04.2012 r. i przyjmując, że jej nie wykonała to miało to miejsce w późniejszym terminie, co nie ma znaczenia dla oceny wystąpienia szkody, która miała miejsce już wcześniej i związana była z zachowaniem pozwanego ad. 2. Powyższe sprawia, że nawet przyjmując jak to zrobił Sąd I instancji, że pozwany ad. 1 nie wykonał zobowiązania, to Sąd powinien uznać, że nie ponosi on odpowiedzialności za to niewykonanie, jak , iż nie stanowiło ono źródła szkody u powoda.

Powód w odpowiedzi na apelację pozwanej ad.1 wniósł o oddalenie apelacji w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanej ad.1 – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego obejmujących koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W ocenie powoda apelacja pozwanej ad.1 jest w całości bezzasadna i powinna zostać oddalona. W ocenie powoda nie doszło do naruszenia przez Sąd I instancji przepisu prawa procesowego tj. art. 387 § 1 k.c. który stanowi, że umowa o świadczenie niemożliwe jest nieważna. Powód podniósł, że pozwana ad.1 – (...) Sp. z o. o. w S. nie wykazała na czym miała by polegać niemożność świadczenia i czy istnieją wszystkie przesłanki do jej przyjęcia. Powód powołał się na stanowisko wyrażone w orzecznictwie sądów powszechnych zgodnie z którym art. 387 k.c. odnosi się do uprzedniej i obiektywnej niemożności świadczenia wynikłej zarówno z przyczyn faktycznych, jak i prawnych. Obiektywna niemożność świadczenia zachodzi wtedy, gdy zobowiązanie jest niewykonalne nie tylko przez dłużnika, lecz także przez każdą inną osobę. Uprzednia obiektywna niemożność świadczenia oznacza stan niewykonalności świadczenia, który istnieje już w chwili zawarcia umowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21.01.2005r., sygn. akt: I ACa 1313/04). Wskazał, że apelująca od początku procesu kwestionowała ważność aneksu do umowy z dnia 14.12.2011r., powołując się na to, że został on podpisany przez nieumocowaną do tego osobę tj. B. M., a także twierdząc, że umowę należy zakwalifikować jako umowę o świadczenie niemożliwe. Powód podzielił stanowisko Sądu I instancji, który nie podzielił powyższych zarzutów pozwanej, bowiem od dnia podpisania aneksu w dniu 30.04.2012r., pozwana ad.1 – (...) Sp. z o. o. w S. stała się stroną powyższej umowy i od tego czasu na pozwanej spoczywał obowiązek przechowywania w pomieszczeniu zamkniętym zdemontowanej hali namiotowej. Nadto T. S. niejako zezwolił na zawarcie takiego aneksu, gdyż zgodnie ze złożonymi zeznaniami w niniejszej sprawie, wiedział o jego zawarciu i jednocześnie nie podjął żadnych działań celem jego rozwiązania. Powyższe wynika także z zeznań złożonych przez B. M. w postępowaniu przygotowawczym w trakcie prowadzonego śledztwa, które mogą stanowić dowód na okoliczność złożenia zeznań o określonej treści w toku postępowania karnego. Ponadto powód wskazał, że apelująca wystawiała na rzecz powoda faktury VAT, w których powoływano się na aneks z dnia 30.04.2012r., co świadczy o tym, że wiadomo było pozwanej spółce, że aneks został zawarty. Gdyby nawet uznać, iż pozwana ad. 1 - (...) Sp. z o.o. w S. nie stała się stroną umowy z dnia 14.12.2011r. na mocy powyższego aneksu, wobec podpisania

go przez nieupoważnioną osobę, to należy przyjąć, że stała się stroną umowy już w dacie 16.04.2012r., bowiem w tym dniu zawarte zostało porozumienie między spółkami (...) i (...), zgodnie z którym pozwana ad.l - (...) Sp. z o. o. w S. stała się stroną umów najmu wymienionych w załączniku do porozumienia, które zostało podpisane przez upoważnione do tego osoby. Następnie porozumienie zostało wysłane do powoda, jak wskazał prawidłowo Sąd I-instancji. Powód podkreślił, że apelująca, jako profesjonalista, przed podpisaniem stosownego porozumienia winna sprawdzić jakie umowy, zgodnie z załącznikiem będą ją obowiązywać, a także czy rzeczy będące przedmiotem najmu znajdują się na stanie, zgadza się ich liczba, jakość, itp. Przeprowadzenie stosownej inwentaryzacji czy spisu rzeczy będących przedmiotem najmu, w takiej sytuacji należy uznać za konieczne. Tym bardziej, że jak zeznawali pracownicy pozwanych spółek w postępowaniu przygotowawczym w trakcie prowadzonego śledztwa, na przedmiotach naklejano naklejki z napisem „przejęte na rzecz (...)”, a więc w jakiś sposób zaznaczano i ewidencjonowano stan rzeczy znajdujących się w hali położonej przy ul. (...) w S.. Ponadto apelująca spółka wskazała, że nie miała wiedzy, iż w momencie podpisywania aneksu nie było na stanie hali powoda. Następnie chybiony jest zarzut obrazy przepisu prawa procesowego - art. 471 k.c, bowiem w majątku powoda wystąpiła szkoda, pozwana ad. 1 - (...) Sp. z o. o. w S. nie wykonała zobowiązania oraz istnieje związek przyczynowy między faktem niewykonania zobowiązania a poniesioną przez powoda szkodą. Niewydanie przedmiotu najmu przez apelującą, w sytuacji, gdy wezwał ją do tego powód, stanowiło niewykonanie zobowiązania. Przy umowie przechowania jej istotnym elementem jest bowiem nie tylko obowiązek zachowania rzeczy w stanie niepogorszonym ale także obowiązek jej zwrotu na rzecz osoby powierzającej. Niewątpliwie wobec powyższego, po stronie powodowej powstał uszczerbek w majątku, wyrażający się w wartości hali. Powód uznał, że zachowanie apelującej należy ocenić również w świetle art. 472 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. tj. niedochowanie przez nią należytej staranności w wykonaniu zobowiązania. Powód wskazał, że jego roszczenie ma uzasadnienie w treści art. 471 k.c., bowiem po stronie pozwanej ad.l - (...) Sp. z o. o. w S. powstała odpowiedzialność odszkodowawcza.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się zasadna w całości, choć z nieco innej przyczyny, aniżeli pierwszoplanowo eksponowana przez pozwaną. Należy wskazać w tym miejscu, że stan faktyczny został przez Sąd Okręgowy ustalony prawidłowo, i o ile ustalenia te należało podzielić, o tyle na ich podstawie Sąd Apelacyjny doszedł do odmiennych wniosków.

Pozwana koncentrowała się w zarzutach apelacji na nieważności umowy z powodu niemożliwości świadczenia, i dopiero w uzasadnieniu apelacji wyartykułowała, że pozwany nigdy nie wszedł w posiadanie hali, co jest warunkiem sine qua non wykonania umowy przechowania.

Otóż w ocenie Sądu Apelacyjnego wydanie rzeczy przechowawcy, a więc wejście przez niego w posiadanie rzeczy, jest w myśl art. 835 k.c. nie tyle „warunkiem sine qua non wykonania umowy przechowania”, lecz warunkiem skutecznego zawarcia tej umowy. Inaczej mówiąc, umowa przechowania ma charakter realny. Wynika to z istoty tej umowy, dla ważnego zawarcia której -prócz konsensusu stron-niezbędne jest wydanie przedmiotu umowy. Art. 835 k.c. stanowi bowiem, że przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie niepogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie. Orzecznictwo stoi również na utrwalonym stanowisku co do typowo realnego charakteru tej umowy. Wskazać tu należy m.in. na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002, sygn.. akt V CKN 1267/00, w którym wskazano, iż „Umowa określona w art. 835 k.c. ma charakter realny i do jej powstania wymagane jest rzeczywiste, a nie tylko planowane, oddanie rzeczy na przechowanie”, czy na wyrok Sądu Najwyższego z dnia III CSK 296/06 z dnia 7 lutego 2007r, gdzie również zajęto stanowisko, że „Umowa przechowania jest umową realną, dla której zawarcia konieczne jest złożenie odpowiednich oświadczeń woli i wydanie rzeczy przechowawcy”.

Sąd Apelacyjny poglądy te w pełni podziela, a przenosząc je na grunt niniejszej sprawy wskazuje, że zawarcie między powódką a pozwaną (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. aneksu do umowy przechowania dnia 30 kwietnia 2012r. nie było, jak ocenił to Sąd Okręgowy w Szczecinie, zawarciem aneksu, lecz de facto zawarciem nowej umowy przechowania, z nowym podmiotem zobowiązanym do wykonania. Zamiarem stron było nie tyle zmodyfikowanie warunków istniejącej umowy, czy, jak błędnie uznał Sąd I Instancji „kontynuowanie zawartej i realizowanej uprzednio umowy przechowania”, lecz wykreowanie nowego zobowiązania nowego podmiotu. To, że

zobowiązanie nowego podmiotu miało być wykonywane na tych samych warunkach, co zobowiązanie (...), nie ma tu większego znaczenia; doniosła prawnie czynność w postaci powstania nowego zobowiązania nie mogła być dokonana w drodze aneksu, zarezerwowanego w gruncie rzeczy dla kwestii drobnych w rodzaju nieznacznych zmian wysokości wynagrodzenia, warunku, terminu, czy innych dodatkowych zastrzeżeń umownych, lecz nie samej osoby zobowiązanej. Samo nazwanie tej czynności prawnej „aneksem” nie przesądza o jej charakterze, skoro intencją stron faktycznie było zawarcie nowej umowy. Zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 23 listopada 2005 r. II CK 232/2005 „uznaje się, że zmiana stron umowy wzajemnej o charakterze ciągłym powinna następować przez rozwiązanie dotychczasowej umowy i zawarcie nowej między innymi stronami”; poglądy orzecznictwa nie zaakceptowały zatem błędnej praktyki zmiany stron umowy w drodze aneksu do umowy. Zawarcie aneksu mogłoby być wszakże uznane za zawarcie nowej umowy z nowym przechowawcą, gdyby wszystkie essentialia negotii umowy przechowania, w tym realny element tej czynności, zostały wyczerpane, w niniejszej sprawie jednak brak wydania przedmiotu skutkuje uznaniem, że strony nie zawarły skutecznie umowy przechowania (choć niewątpliwie taką miały wolę). To z kolei skutkuje uznaniem, że nieprawidłowe jest ustalenie Sądu I instancji, że pozwana (...) wstąpiła w miejsce dotychczas obowiązanego. Zobowiązanie pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zatem nie powstało, ponieważ do powstania zobowiązania przechowawcy jest przekazanie mu faktycznego władztwa nad rzeczą (czy to przez składającego, czy to przez poprzedniego przechowawcę). W niniejszej sprawie przekazanie władztwa faktycznego w chwili zawierania umowy (nazwanej „aneksem”) w dniu 30 kwietnia 2012r. ani przez powoda, ani przez (...) Spółkę z o.o. nie nastąpiło, i nastąpić nie mogło, jako, że hala należąca do powoda została w zasadniczej części sprzedana T. L. 22 czerwca 2011r. przez pozwanego (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością. W kontekście tych ustaleń uzasadniony jest zarzut naruszenia art. 471 k.c. Skoro bowiem wobec braku przeniesienia posiadania przedmiotu umowy, nie doszło do ważnego zawarcia umowy przechowania, to nie można uznać pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. za dłużnika powódki, zatem zastosowanie w stosunku do pozwanej (...) art. 471 k.c. jest błędne. Nawet gdyby jednak uznać, że aneks z dnia 30 kwietnia 2012r. nie był nową umową, lecz jedynie aneksem, dla skuteczności którego wystarczające było wydanie przedmiotu na przechowanie (...) Spółce z o.o., i nie było konieczne przekazanie tego przedmiotu przez (...) Spółkę (...), a więc nawet gdyby przyjąć, że pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością skutecznie zaciągnęła zobowiązanie z umowy przechowania, brak byłoby związku przyczynowego między ewentualnym niewykonaniem obowiązków z tej umowy; jej niewykonanie wynikało ze wspomnianego już zdarzenia w postaci sprzedaży dokonanej przez osobę trzecią w okresie w którym powoda i pozwana (...) nie łączył żaden stosunek prawny, a podpisanie aneksu z dnia 30 kwietnia 2012r. nie było nawet w planie.

Wyjaśnienia wymaga nadto na marginesie, że błędny jest wniosek Sądu I Instancji, że doszło do przeniesienia posiadania hali pomiędzy (...) Spółką z o.o. i (...) Spółką z o.o.; skoro 7 listopada 2011r. hala namiotowa została sprzedana T. L., nie mogła być przekazana w całości Spółce (...) na podstawie porozumienia między spółkami (...) i (...) w dacie zawarcia tego porozumienia między dnia 16 kwietnia 2012r.

Konkludując, pozwana (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., nie stała się stroną umowy przechowania i jej zobowiązanie nie powstało, nie mogła zatem ponosić odpowiedzialności na podstawie art. 835 k.c. w związku z art. 471 k.c., zaś nawet gdyby uznać ją za osobę zobowiązaną, brak jest związku przyczynowego między jej ewentualnymi zaniechaniami, a szkodą.

Powyższa ocena czyni zbędnym ustosunkowywanie się do dalszych zarzutów apelacji, w tym roztrząsanie kwestii związanych z niemożliwością świadczenia.

W związku z powyższym należało na podstawie art. 386§ 1k.p.c. zmienić zasądzony wyrok w zaskarżonym zakresie, i oddalić powództwo wobec pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Zmiana orzeczenia co do istoty spowodowała również konieczność zmiany orzeczenia o kosztach procesu w pkt III sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie poprzez orzeczenie o nich na podstawie art. 98§ 1 k.c. (obejmując one w tym przypadku uiszczoną przez powoda opłatę od pozwu oraz koszty zastępstwa procesowego, określone na podstawie § 6 pkt 6 w związku z § 2 ust 1 i 2 Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), a także w pkt IV sentencji wyroku Sądu I Instancji co do nieuiszczonych kosztów sądowych kosztów sądowych poprzez wyeliminowanie obowiązku uiszczenia tych kosztów przez pozwaną (...) in solidum.

O kosztach procesu za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 98§1 kpc oraz §6 pkt 6 i 13 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W związku z powyższym należało orzec jak w sentencji.

del. SSO Joanna Kitłowska-Moroz SSA Dariusz Ryszał SSA Mirosława Gołuńska